

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/88/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011046
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2320011046.6

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre zločin vydieranie podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 07.07.2025, č. k. 31T/99/2020-484, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.04.2026 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieťa.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 07.07.2025, č. k. 31T/99/2020-484, rozhodol o obžalobe podanej na A. B. tak, že tohto uznal za vinného, že dňa 3.5.2019 v čase okolo 16.00 hod. vo D. E., F. G. H., v rodinnom dome č. XX po tom, čo na základe predchádzajúceho súhlasu majiteľky I. J. spoločne so svojimi spolupracovníkmi vykonal asfaltovanie dvora a prístupového mostíka jej rodinného domu, si za vykonané práce vypýtal sumu 5.900 Eur, ktorú mu I. J. nechcela z dôvodu neprimeranosti vyplatiť, načo jej obžalovaný povedal, že ak kamarátom povie, že nechcela zaplatiť, môže jej syn zostať dlhšie na PN, pričom u I. J. vzbudil obavu o život a zdravie jej syna a z obavy, že svoje vyhrážky splní, uvedenú sumu zaplatila, čím jej spôsobil škodu vo výške 5.900 Eur,

teda iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal,

čím spáchal vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6.8.2024.

Za to ho odsúdil: Podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona a § 53 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona, nezistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, postupom podľa § 2 odsek 1 Trestného zákona a § 38 odsek 2 Trestného zákona trest domáceho väzenia vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 53 odsek 3 Trestného zákona je obžalovaný po dobu výkonu trestu domáceho väzenia povinný:

- zdržiavať sa v obydli na adrese K. L. XXX, vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov; prípadne na inej adrese, ktorú obžalovaný oznámi probačnému a mediačnému úradníkovi, a ktorá bude zároveň spĺňať podmienky podľa § 53 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona, a to v pracovné dni v čase od 19.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 7.00 hod. a v dni pracovného pokoja v čase od 14.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 6.00 hod.,

- viesť riadny život, a

- podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami.

Podľa § 53 odsek 4 Trestného zákona s poukazom na § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona súd obžalovanému počas výkonu trestu domáceho väzenia ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť spôsobenú škodu do 2 rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 53 odsek 5 Trestného zákona po dobu výkonu trestu domáceho väzenia môže obžalovaný opustiť obydlie len po predchádzajúcom súhlase probačného a mediačného úradníka, a len z

naliehavého dôvodu a na nevyhnutne potrebný čas; uvedené zahŕňa aj cestu do a z práce. Tento čas sa započítava do výkonu trestu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu ukladá nahradiť poškodenej I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. H. XX, D. E., škodu vo výške 4.200,- €.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, proti všetkým jeho výrokom. Prokurátor aj poškodená sa vzdali práva na podanie odvolania. Podané odvolanie odôvodnil obhajca obžalovaného nasledovne: „Hoci v predmetnej veci KS Trnava v zrušujúcich rozhodnutiach opakovaně konštatoval, že stav dokazovania trpí dôkaznou núdzou na uznanie viny obvineného a naznačil, v ktorých smeroch je možné dokazovanie prípadne doplniť a potom znovu meritórne rozhodnúť, Okresný súd bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania vo veci preukázania spáchania skutku obvineným znovu vo veci rozhodol v neprospech obvineného, čo je okrem iného v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vo vzťahu k súčasnej dôkaznej situácii. Vzhľadom k uvedenému navrhujeme napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a obvineného spod obžaloby oslobodiť minimálne pre nedostatok dôkazov.“

3. Na verejnom zasadnutí, ktoré nariadil odvolací súd na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného, obžalovaný zotrval na svojom odvolaní aj na svojom návrhu na rozhodnutie, ktoré uviedol v odôvodnení podaného odvolania. Prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Po preskúmaní napadnutého rozsudku z dôvodov vymedzených v odvolaní, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie podané obžalovaným nie je dôvodné.

7. Prokurátor podal na A. B. obžalobu za spáchanie tohto skutku: dňa 03.05.2019 v obci D. E. D. F. G. H., v rodinnom dome č. XX, ktorého majiteľkou je I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E., G. H. XX, v čase okolo 16.00 hod., po tom, čo na základe predchádzajúceho súhlasu I. J., spoločne so svojimi pracovníkmi vykonal asfaltovanie dvora a prístupového mostíka pri jej rodinnom dome, si za vykonané práce vyúčtoval čiastku vo výške 5.900,- €, ktorú sumu mu I. J. z dôvodu, byť neprimeraná, najprv vyplatiť nechcela, načo sa jej A. B. vyhrážal ujmou na zdraví jej synovi M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E., G. H. XX, na čo I. J. z obavy, že svoje vyhrážky voči jej synovi splní, uvedenú čiastku A. B. vyplatila, čím jej spôsobil škodu vo výške 5.900,- €.

8. Po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní, prvostupňový súd rozhodol o tejto obžalobe tak, rozsudkom zo dňa 08.06.2022, č.k. 31T/99/2020-316, uznal obžalovaného za vinného, že dňa 03.05.2019 v čase okolo 16.00 hod. vo D. E., časť G. H., v rodinnom dome č. XX po tom, čo na základe predchádzajúceho súhlasu majiteľky I. J., nar. XX.XX.XXXX, spoločne so svojimi spolupracovníkmi vykonal asfaltovanie dvora a prístupového mostíka jej rodinného domu, si za vykonané práce vypýtal sumu 5 900 €, ktorú mu I. J. nechcela z dôvodu neprimeranosti vyplatiť, načo sa jej obžalovaný ako viditeľnej staršej osobe začal vyhrážať ujmou na zdraví jej syna M. J., po čom I. J. z obavy, že svoje vyhrážky splní, uvedenú sumu zaplatila, čím jej spôsobil škodu vo výške 5 900 €, teda iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútí, aby niečo konal a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku a spôsobil

ním väčšiu škodu, čím spáchal zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Za to ho odsúdil: Podľa § 189 ods. 2 a § 53 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, na trest domáceho väzenia v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 53 ods. 3 Trestného zákona počas výkonu trestu domáceho väzenia je povinný zdržiavať sa vo svojom obydľí v dome na adrese K. L. XXX, vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov, v pracovné dni v čase od 19.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 7.00 hod., a v dni pracovného pokoja v čase od 14.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 6.00 hod., viesť riadny život a podrobiť sa nariadenej kontrole technickými prostriedkami. Podľa § 53 ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, po dobu výkonu trestu domáceho väzenia ukladá obmedzenia a povinnosti: príkaz nahradiť spôsobenú škodu do 2 rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu ukladá nahradiť poškodenému I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. H. XX, D. E., škodu vo výške 4 200 €.

9. Na základe odvolania, ktoré proti rozsudku podal obžalovaný, Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 19.01.2023, č. k. 5To/110/2023 - 335 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

10. Dôvody na zrušenie rozsudku okresného súdu identifikoval odvolací v tom, že (a) prvostupňový súd v otázke súvislosti konania obžalovaného s vekom poškodenej osoby, nevykonal žiadne dokazovanie a jeho záver o právnej kvalifikácii (trestný čin spáchaný závažnejším spôsobom konania, na chránenej osobe, osobe vyššieho veku) je nesprávny, (b) prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal s obhajobou obžalovaného, konkretizovanou najmä v jeho záverečnej reči, (c) prvostupňový súd nesprávne hodnotil vykonané dôkazy, konkrétne svedecké výpovede.

11. Po vrátení veci prvostupňovému súdu, tento nariadil a vykonal hlavné pojednávanie. Rozsudkom zo dňa 24.04.2023, č. k. 31T/99/2020-340 uznal obžalovaného opätovne za vinného, že dňa 03.05.2019 v čase okolo 16.00 hod. vo D. E., F. G. H., v rodinnom dome č. XX po tom, čo na základe predchádzajúceho súhlasu majiteľky I. J. spoločne so svojimi spolupracovníkmi vykonal asfaltovanie dvora a prístupového mostíka jej rodinného domu, si za vykonané práce vypýtal sumu 5 900 €, ktorú mu I. J. nechcela z dôvodu neprímeranosti vyplatiť, načo sa jej obžalovaný začal vyhrážať ujmu na zdraví jej syna M. J., po čom I. J. z obavy, že svoje vyhrážky splní, uvedenú sumu zaplatila, čím jej spôsobil škodu vo výške 5 900 €, teda iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal a spôsobil ním väčšiu škodu, čím spáchal vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Za to ho odsúdil: Podľa § 189 ods. 2 a § 53 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, na trest domáceho väzenia v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 53 ods. 3 Trestného zákona počas výkonu trestu domáceho väzenia je povinný zdržiavať sa vo svojom obydľí v dome na adrese K. L. XXX, vrátane k nemu prináležiacich vonkajších priestorov, v pracovné dni v čase od 19.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 7.00 hod., a v dni pracovného pokoja v čase od 14.00 hod. do 24.00 hod. a od 0.00 hod. do 6.00 hod., viesť riadny život a podrobiť sa nariadenej kontrole technickými prostriedkami. Podľa § 53 ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, po dobu výkonu trestu domáceho väzenia ukladá obmedzenia a povinnosti: príkaz nahradiť spôsobenú škodu do 2 rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu ukladá nahradiť poškodenému I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt G. H. XX, D. E., škodu vo výške 4 200 €.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, proti výroku o vine, o treste a výroku o náhrade škody, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Na základe tohto odvolania Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 15.02.2024, č. k. 5To/110/2023 - 358 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil pokračovanie hlavného pojednávania, doplnil dokazovanie oboznámení správy probačného a mediačného úradníka zo dňa 02.01.2025 (číslo listu 385-399) o výsledkoch skúmania splnenia podmienok výkonu kontroly technickými prostriedkami, zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 zákona číslo 78/2015 Z.z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov a následne vyhlásil napadnutý rozsudok.

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, z dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní obžalovaný, odvolací súd zistil, že nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku.

14. Prvostupňový súd sa riadil právnymi názormi, ktoré vyslovil odvolací súd vo svojom predchádzajúcom uznesení zo dňa 15.02.2024, ktorým zrušil v poradí druhý rozsudok prvostupňového súdu (bod 12. tohto uznesenia). Pokiaľ ide o úpravu skutkovej vety, túto urobil prvostupňový súd

správne, keď skutkovej vete vyjadril opis konania obžalovaného, ktorý je relevantný z hľadiska jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Skutok, za ktorý prvostupňový súd uznal obžalovaného za vinného, zodpovedá skutočnostiam, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a ktoré prvostupňový súd správne vyhodnotil. V odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorý sa vzťahuje k výroku o vine obžalovaného, prvostupňový súd uviedol nielen skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli, ale aj hodnotenie hodnovernosti jednotlivých svedeckých výpovedí, pričom hodnotenie dôveryhodnosti výpovedí je založené na logických základoch, ktoré opäť vyplynuli z vykonaného dokazovania. Prvostupňový súd vykonané dôkazy posúdil samostatne, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom závery, ku ktorým dospel, náležitým spôsobom aj odôvodnil. Splnil si tým svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zároveň sa vecne správny a argumentačne dostatočným spôsobom vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného.

15. Odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe zo zásady spravodlivého súdneho konania, ktorú treba odvodiť z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyplýva nutnosť, aby v súdnom rozhodnutí odôvodnenie výroku o vine zo spáchania skutku naplňajúceho trestný čin, zodpovedalo požiadavke preukázania zákonných znakov trestného činu mimo rozumných pochybností a ak je odôvodnenie výroku o vine vo vzťahu k niektorému zo zákonných znakov trestného činu nepreskúmateľné, takéto odôvodnenie je z hľadiska spravodlivého súdneho konania ústavne neudržateľné. Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov ustanovenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku je nutné, aby súd dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazné prostriedky vykonané zákonným spôsobom a dôkazy z nich získané, t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Len správna a dôsledná aplikácia tejto zásady je nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu vecí (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku) tak, aby sa v danej prejednávanej veci vzali do úvahy jej osobitosti a zabránilo sa šablónovitému, mechanickému postupu pri hodnotení dôkazov. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok, resp. jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať a vnútorné presvedčenie sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúce skutočnosti („okolnosti prípadu jednotlivo i v súhrne“), a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch (rozhodnutie uverejnené vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 28/1971). Podľa ustálenej súdnej praxe k správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné relevantné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí (primerane R 14/1964), pričom ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom a v takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (primerane R 53/1992).

16. Postupujúc podľa východísk a zásad uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, dospel odvolací súd k záveru, že hodnotenie dôkazov zo strany prvostupňového súdu nemožno v žiadnom smere označiť za chybné, nelogické alebo svojvoľné.

17. Rovnako správne postupoval prvostupňový súd, keď zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona, aplikoval na konanie obžalovaného ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, ktoré znenie je pre obžalovaného priaznivejšie z dôvodov, ktoré uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

18. Zhodnotenie dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, nebolo nijakým spôsobom rozpore s právnym názorom, ktorý vyslovil odvolací súd vo svojich predchádzajúcich uzneseniach, ktorými zrušil v poradí prvý a v poradí druhý rozsudok prvostupňového súdu. Odvolací súd vo svojich predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach nevyjadril právny názor, ktorý by bol pre prvostupňový súd záväzný v zmysle ustanovenia § 327 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého by vyplývalo, že vykonané dokazovanie nepostačuje na rozhodnutie o vine obžalovaného. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že odvolací súd nie je oprávnený dať záväzný pokyn prvostupňovému súdu o tom, akým spôsobom hodnotiť vykonané dokazovanie, pričom v prejednávanej trestnej veci obžalovaného tak odvolací súd ani neurobil. Vykonané dôkazy vyhodnotil prvostupňový súd správnym spôsobom, teda spôsobom, že zohľadnil všetky vykonané dôkazy, tieto podrobil náležitému kritickému skúmaniu ich hodnovernosti a na záver tieto dôkazy zhodnotil logicky správnym spôsobom, ktorému nie je možné z pohľadu odvolacieho konania nič vytknúť. Pri odôvodnení rozhodnutia o vine obžalovaného sa prvostupňový súd vyvaroval pochybení, ktoré opakoval vo svojich predchádzajúcich dvoch rozsudkoch a ktoré viedli k ich zrušeniu v

odvolacom konaní. Odvolacie námietky obžalovaného, ktoré sú založené na tom, že prvostupňový súd nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie o vine obžalovaného založil na dokazovaní, ktoré spáchanie skutku nepreukazuje, posúdil teda odvolací súd v celom rozsahu ako nedôvodné.

19. Pokiaľ ide o rozhodnutie o treste, toto nebolo zo strany obžalovaného v jeho odvolaní nijako konkrétne namietané. Odvolací súd preskúmal výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v tom rozsahu, či Trestný zákon umožňuje za spáchanie uvedeného trestného činu uložiť takýto druh trestu a či boli v tomto konkrétnom prípade splnené všetky formálne aj materiálne podmienky na uloženie trestu domáceho väzenia podľa § 53 Trestného zákona. Odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že na uloženie takéhoto druhu trestu sú splnené podmienky, pri ktorých je možné vykonávať kontrolu uloženého trestu domáceho väzenia. Pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré prvostupňový súd uzavrel, že obžalovanému nie je potrebné uložiť trest odňatia slobody a na dosiahnutie účelu trestu postačuje uloženie miernejšieho druhu trestu, teda trestu domáceho väzenia, tieto sú zistené rovnako správne a sú uvedené aj v príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia ani vo vzťahu k zisteniu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, respektíve použitiu iných ustanovení Trestného zákona, ktoré sa na uloženie trestu v tej podobe, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, vzťahujú. Preto vyhodnotil aj túto časť odvolania obžalovaného ako nedôvodnú.

20. Na základe rozhodnutie o vine obžalovaného postupoval prvostupňový súd správne, keď podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému nahradiť poškodenú škodu, ktorú jej spôsobil spáchaním trestného činu a to vo výške, ktorú si poškodená na riadne a včas uplatnila v trestnom konaní. Ani vo vzťahu k tomuto výroku obžalovaný v podanom odvolaní nič konkrétne nenamietal.

21. S poukazom na uvedené zistenia a závery, dospel odvolací súd rozhodnutiu, ktorým odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, nakoľko ho vyhodnotil v celom rozsahu ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.